

Cosmin Perța

ANISIA

și oceanul de uitare

Cu ilustrații de Andrei Gamarț

POLIROM
2024

Cuprins

1. Intro.....	5
2. O dispariție misterioasă	11
3. Acvaformarea.....	41
4. Lupta cu zeii.....	61
5. Un ocean de uitare. Ce-a mai rămas din lumea noastră.....	81

Nici eu nu știam ce-i de făcut și încercam să mă gândesc repede la o soluție, dar nu-mi venea nimic în minte. Până la urmă eram o scoică filozoafă, nu una pentru situații de criză. Mă simțeam neputincioasă. Și pe când încercam să-mi accept soarta cu seninătate, am auzit o explozie și clopotul de sticlă s-a spart.

Dintr-un colț al sălii mari a palatului, Kiril arunca bulgări de foc spre zeii oceanelor, forțându-i să bată în retragere la adăpostul unui scut de apă. Anisia l-a luat pe Paul în brațe și am început să fugim spre Kiril. A vrut să deschidă un portal, dar i-am spus că e prea periculos să facă asta acolo, l-ar fi putut folosi oricând și zeii oceanelor. Așa că, după ce-a făcut o cortină imensă de foc care să ne despartă de ei, l-a strigat pe Kiril și am trecut cu toții, direct prin stâncă, în ocean.

Însă acolo ne aștepta altă surpriză neplăcută, armata de viețuitoare marine pe care o

văzuserăm la intrare. Acum nu mai erau la fel de prietenoase ca înainte și au tăbărât asupra noastră. Cu Paul atârând inert pe umărul ei, Anisia nu-și putea folosi cum trebuie puterea magică. În plus, trebuia să aibă grijă să nu se spargă bula de oxigen pe care o crease în jurul capului lui Paul, astfel încât el să poată respira. Kiril era cu noi, însă, oricât de formidabil ar fi fost, nu se putea împotrivi de unul singur unei asemenea armate.

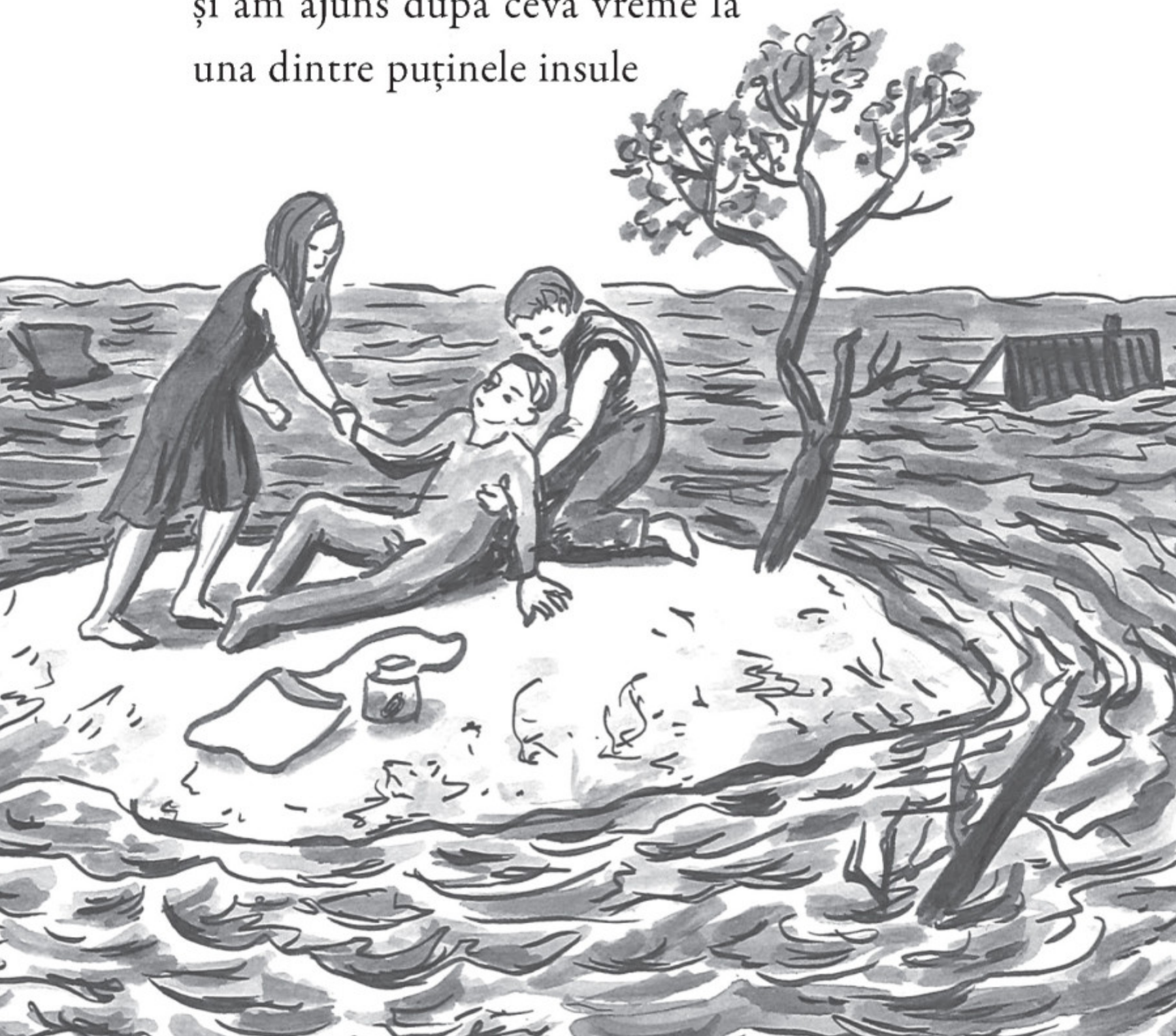
Anisia a creat un vârtej, împrăștiind atacatorii care-ncotro, iar Kiril a folosit o magie de pământ ca să ridice de pe fundul oceanului creste calcaroase care să ne despartă de ei. Însă asta era doar o soluție de moment. Aveau să se-ntoarcă în curând. Pe când plănuiam următoarea mutare, am auzit

în spatele nostru un chirăit, apoi mi-a răsunat în minte, telepatic, vocea lui Petrică, motanul transformat în delfin.

— Pe aici! ne-a spus Petrică, ajuns nu știu cum în spatele nostru.

L-am urmat fără să stăm prea mult pe gânduri și, printr-un labirint de canioane subacvatice, ne-am îndepărtat de Groapa Marianelor și am ajuns după ceva vreme la una dintre puținele insule

care încă nu fuseseră inundate. Pe plajă, Anisia a făcut o magie de vindecare și Paul a deschis ochii derutat, neștiind unde se află.

— Cum ne-ai găsit? l-a întrebat prima dată Anisia pe Kiril.

— V-am urmărit imediat ce ați plecat de la școala de magie, a răspuns el rușinat. Am folosit același poartă. Voiam să îmi cer scuze pentru ce făcusem. Am înțeles până la urmă. Dacă ești nelămurită și am așteptat un moment bun, așa că am folosit o magie de invizibilitate și mi-am ascuns și puterea magică.

— Ești foarte talentat. N-am simțit nimic, a spus Anisia uimită. Nici zeii nu te-au simțit.

— Mulțumesc! a strigat Kiril.

— Ba eu mulțumesc, a spus Anisia. Dacă nu erai tu, probabil că nu mai eram nici noi și toți cei de pe pământ ar fi fost în mare pericol.

— Pericolul încă există, a spus tușind Paul, care-și venise în fire.

Am aflat de la el că, după ce-a început să investigheze înaintarea oceanului în satele de pescari, a zburat pe deasupra apei căutând indicii, dar s-a pomenit atacat de un monstru incredibil. O caracatiță gigantică, cu o forță cum nu mai întâlnise, căreia cea mai puternică magie de foc abia dacă-i făcea câteva zgârieturi. A fost învins și tras în adânc de tentaculele ei. În rest nu mai știa nimic.

— Krakenul! a zis Petrică, cu jumătate de corp în apă și jumătate pe plajă.

— Krakenul?! am strigat eu și Anisia uimite. E real?

— Da, e cât se poate de real. Dormea, dar zeii l-au trezit ca să-i ajute în lupta lor împotriva pământului, a zis Petrică. Și asta nu e tot, a continuat el. Au chemat și sirenele.

— Sirenele?! a strigat Paul uimit de data asta.

— Da, sirenele, a continuat Petrică. O specie pe jumătate pește, pe jumătate om căreia îi place grozav carnea celor de pe uscat. Reușesc prin cântecul lor să farmece oamenii și să-i atragă direct în ghearele lor. Până acum sirenele au trăit în exil. A existat o înțelegere între zeii oceanelor și zeii pământului, care erau sătui de câte victime făceau sirenele, așa că le-au exilat la marginea nelocuită a lumii. Acum zeii oceanelor le-au chemat. Și cântă seară de seară lângă țărm, ademenind tot mai mulți oameni în adâncuri. Și nici asta nu e tot, a continuat Petrică.

— Dar ce mai e?! a izbucnit exasperată Anisia.

— De câteva săptămâni, viețuitoarele marine nu se mai comportă normal. Parcă nu mai gândesc cu capul lor. Sunt așa, ca un fel de marionete.

— Cum adică? am întrebat și eu.